

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α'. στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Τάς σάλπιγγας Χριστοῦ, τάς ἠχούσας τῷ κόσμῳ, ζωῆς ἀληθινῆς, τόν θεόσδοτον νόμον, Πατέρας οὐρανόφρονας, Κολλυβάδας θαυμάσωμεν· τούτοις χαίρετε, ἀπό καρδίας βοῶντες· τῆς ἀμείνονος, χαρᾶς ἡμᾶς κοινωνῆσαι, ἀξιούς ποιήσατε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Μακάριον σοφόν, τῆς Κορίνθου ποιμένα, Νικόδημον ὄμοῦ Ὅρους Ἄθωνος δόξαν, σύν τούτοις Ἀθανάσιον, τῶν Παρίων τό καύχημα· μεγαλύνωμεν, τῶν Κολλυβάδων τούς πρώτους· τούς διδάξαντας, Εὐαγγελίου τήν χάριν, ἐν ἔργοις χρηστότητος.

Καί νῦν. (Ἀναστάσιμον).

Θανάτου τυραννίς, κατεπόθη Οἰκτίρμον, οἰκεία σου βουλῆ, κατελθόντος ἐν Ἄδῃ, καί σκότους τό Βασίλειον, κραταιᾷ δυναστεία σου· διαλέλνται, τῆς γῆς δέ πέρατα πάντα· φῶς ἀνέσπερον, τῆς Ἀναστάσεως εἶδον, καί δόξαν ἀπρόσιτον.

Μετά τήν β'. στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τό προσταχθέν.

Τούς θεωρούς τῆς λαμπρᾶς φωτοχυσίας, καί κοινωνοῦντας τῆς ὑψίστης κληρουχίας, τούς ὡς

Παῦλος τά κάλλη, οὐρανοῦ ὀρῶντας. Πατέρας τούς Κολλυβάδας οἱ γηγενεῖς, τιμῶντες ἐν ἔτησιος ἑορτασμοῖς· πόθῳ κρείττονι εἶπωμεν, τῆς Ἀναστάσεως ἰδεῖν, ἡμᾶς καταξιώσατε· τὴν ἀγήρω τερπνότητα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ταῖς προσταγαῖς καθυπεύκοντες Κυρίου, καὶ παραδόσεσιν ἐπόμενοι ἀγίαις, Κολλυβάδες Πατέρες ἔφυγον ἐνέδρας· τῆς πλάνης καινοτομίας τε τούς κρημνοὺς, καὶ σκότος τῆς ἀγνωσίας τῆς χαμερποῦς· καὶ κακίας τὰ βάραθρα, διό ζωῆς ἀληθοῦς, ἀρθέντες ἐν ὑψώμασιν· Φῶς Χριστοῦ πᾶσι φαίνουσιν.

Καὶ νῦν. (Ἀναστάσιμον).

Ο Βασιλεὺς καὶ Δεσπότης τῶν ἀπάντων, ἡ προαίωσιος πηγὴ τῆς Ζωαρχίας, ἐκουσίως θανάτου δι' ἡμᾶς ἐγεύθη· καὶ τάφῳ τριημερεύσας μετὰ σαρκός, ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς δυνατός· τοῦ δέ Ἄδου συνέτριψε, ἀδιαλύτους δεσμούς, καὶ πάντας συνανέστησε· Δόξα ψάλλειν τῷ κράτει σου.

Μετά τόν Πολυέλεον.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τά κειμήλια πιστοῖ, τῶν θεοσδώτων δωρεῶν, καὶ χαρίτων δαυιλῶν, τούς πληρεστάτους ποταμούς, τούς Κολλυβάδας Πατέρες μεγαλυνοῦμεν. Τούτων τὴν πολλὴν ἐκθειάζοντες, δόξαν ἐκ Θεοῦ, ἦν ἐκτήσαντο· ὅτι φθαρτῶν ἠλόγησαν ἐμφρόνως, ἵνα Κυρίῳ ἀρέσωσιν· Αὐτῶν ζηλοῦντες τὴν πολιτείαν, τῶν κακῶν ἀποστῶμεν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τούς χιτῶνας τῆς ψυχῆς, ἐν τῇ ἀσκήσει ἀρετῶν, ὠραῖσαντες καλῶς, οἱ Κολλυβάδες οἱ σεπτοί, δι-

καιοσύνης τε στέφει πεποικιλμένοι, ἴστανται Θεοῦ κατενώπιον, δόξης τῷ φωτὶ ἀστραπτόμενοι· καὶ σύν Ἀγγέλοις ᾄδουσι τόν ὕμνον, τῇ τρισαγίῳ Θεότητι· Αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ παράσχου, ἡμῖν λύσιν πταισμάτων.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Ἀναστάσιμον.

Εν τῷ Ἄδῃ κατελθὼν, ὁ πανυπέρτατος Θεός, ἠχμαλώτευσας αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν τὴν πικράν, καὶ τοῖς βροτοῖς ἐδωρήσω ἐλευθερίαν, ὅθεν ὁ Ἀδάμ ἀγαλλόμενος, ἄσματα καινὰ ἀναμέλπει σοι· καὶ ἐν φωνῇ αἰνέσεως δοξάζει, τὴν σὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν· αὐτὴν ἀπαύστως, ὁμολογοῦμεν, καὶ πιστῶς προσκυνοῦμεν.

Εἶτα τό α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Καὶ τό Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος. Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς ἀύλαις Αὐτοῦ ἐξανθήσουσιν.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν. (ὄσιακόν).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...

Δόξα.

Ταῖς τῶν Κολλυβάδων πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Εν τῷ ἐλαίῳ τῶν ἀρετῶν, καὶ προσευχῶν τῇ ἀκοιμήτῳ ἐγρηγόρσει, τὴν λαμπάδα τῆς ψυχῆς Ὑμῶν, ἀνημμένην ἐκρατήσατε, πανσεβάσμιοι Κολλυβάδες Πατέρες. Ὅθεν τοῦ Νυμφίου ἐλθόντος, ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτός, ἔτοιμοι εὐρεθέντες, συνεισήλθετε Αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐν τῷ νυμφῶνι τοῦ φωτός οἰκήσαντες, χαρᾶς μετέχετε ἀνεκλαλήτου. Αὐτόν δέ ὡς υἱοὶ καὶ κληρονόμοι ἀληθεῖς, δοξολογεῖτε εἰς αἰῶνας, τόν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ παρεχόμενον ἡμῖν, ζωὴν ἀληθινὴν καὶ ἀθάνατον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

*Εἶτα οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος.**Καὶ τῶν Ἁγίων. Ὁμότηχος.**Οὗ ἡ ἀκροστιχίς:*

«Χαίρετε Κολλυβάδες σεβάσμιοι. Ἦδὴ Ἰσιδώρας».

*Ἦχος α'. Ὁ εἰρμός. Ἀναστάσεως ἡμέρα.**Τροπάρια.*

Χαριτώνυμον χορείαν, Κολλυβάδων σεπτῶν ἄσμασι θεαρέστοις ἐγκωμιάσωμεν πιστοί, καὶ γὰρ οὗτοι ἀληθῶς, ἐν λόγοις σοφοῖς, καὶ ἔργοις χρηστότητος, τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν.

Αγγελότροπον τὸν βίον, ἐπὶ γῆς ἐν σαρκί' ἔσχετε Κολλυβάδες· καὶ γὰρ νηστείας προσευχαῖς, ἀγρυπνίαις τε μακραῖς, δακρύων ῥοαῖς, καλῶν τε ἀσκήσεσιν, τὴν ψυχὴν ἐπτερώσατε.

Ισχυρόφωνες τοῦ Λόγου, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς· σάλπιγγες γεγονότες οἰκονομίαν τὴν Αὐτοῦ, διη-

γήσατε τρανῶς, Πατέρες ἐν γῆ, καὶ πάντας ἠγείρατε, πρὸς ἀρίστην μετάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Ρητορεύσεις θεηγόρων, ἐπὶ σοὶ Προφητῶν· Κόρη Θεοκυητορ' πέρας εἰλήφασι καὶ γάρ, ἀπεκύησας σαρκί, φθορᾶς παρεκτός, Υἱόν ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἦδὴ γ'. Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν.

Εχαιρεν ὅσίοις Ἀσκηταῖς, πάλαι Ἄθως τό ὄρος τό Ἁγιώνυμον, ἔτι δέ νῦν πατρικῶς, σκιρτᾷ Κολλυβάδων τῷ χορῷ, καὶ θείως ἀγάλλεται.

Τόμοι ὡς καινότατοι ζωῆς, Κολλυβάδες τὸν νόμον τὸν θεοχάρακτον, ἐν ταῖς πλαξὶ καρδιῶν, ἐγράψατε κόσμῳ δέ παντί, αὐτόν ἐδιδάξατε.

Επεσεν ὁ σπόρος τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν γῆν τῆς καρδίας Ὑμῶν τὴν κρείττονα, ᾧ Κολλυβάδες σεπτοί, καρπὸν δέ ἀπέδωκε πολύν, τὸν μὴ παλαιούμενον.

Θεοτοκίον.

Κύριον τῶν ὄλων καὶ Θεόν, ἐν κοιλίᾳ σου ἔσχες Θεοχαρίτωτε, καὶ ἐν ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, ὡς βρέφος ἐβάστασας Ἀγνή, καὶ γάλακτι ἔθρεψας.

*Συναπτή. Ἐκφώνησις. Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.**Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.*

Πατέρων Ἱερῶν, Κολλυβάδων τὴν μνήμην, αἰνέσωμεν πιστοί, χαρμονικῶς βοῶντες· χαίρετε μαργαρίτες, τῆς Ἐκκλησίας οἱ πολυτίμητοι· χαίρετε,

εὐλογίας· τῆς οὐρανοῦ πηγαί ἀθόλωτοι, Θεοφανείας ἔσοπτρα λαμπρά, καί φίλοι τῆς σοφίας.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀποστόλων ἐπόμενοι διδασκαῖς, καὶ κανόνων ἐχόμενοι ἱερῶν, τὴν πίστιν ἐτηρήσατε, Κολλυβάδες τὴν ἄμωμον· καὶ παραδόσεις θείας, καλῶς ἐφηρμόσατε· Εὐαγγελίου ἄξιοι, φανέντες διδάσκαλοι· ὅθεν Βασιλείας, τοὺς στεφάνους λαβόντες, φωτός ἀπολαύετε, καὶ ἀλήκτου τερπνότητος, σὺν Ἄγγέλων ταῖς τάξεσιν. Θρόνῳ παρεστῶτες Θεοῦ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου Αὐτόν ἱκετεύατε, τοῦ δωρήσασθαι χάριν, καὶ εἰρήνην τὴν ἄνωθεν.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον. Ἀναστάσιμον.

Κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ σωματικῶς, τοῦ θανάτου συνέτριψας τὰ δεσμά, καὶ πάντα συνανέστησας, τοῦ δοξάζειν σε Κύριε· καὶ ἀνυμνεῖν τό κράτος, τῆς σῆς ἀγαθότητος· χαρμονικῶς τε ψάλλειν σοι, ᾧ δὴν χαριστήριον· ὅθεν οἱ σοὶ δοῦλοι, τῷ φωτὶ κοινωνοῦντες, ἐκ τάφου πηγάζοντι, εὐφροσύνης πληρούμεθα, καὶ συμφώνως βοῶμεν σοι. Δόξα τῇ σῇ δόξῃ Σωτήρ, ὅτι ἠνόρθωσας Εὐας ὀλίσθημα· καὶ ἐνέδυσας πάντα, στολήν τῆς θεώσεως.

Ἦδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς

Ὁ τοῦ Θεοῦ ὄνομαστός, καὶ περισπούδαστος υἱός, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημείσθω, ὁ κλεινός Μακάριος, ὁ τῆς Κορίνθου Ἄγγελος· πρῶταρχος Κολλυβάδων ὁ μέγας, ὁ οὐρανῶσας τὴν γῆν, θείοις διδάγμασιν.

Λελαμπρυσμένος τῇ ψυχῇ, τῆς θεαρχίας τῷ φωτὶ, σκότος ἀμειδές ἀπεκρούσω, ἱερέ Νικόδημε, γόνε τῆς Νάξου ἄξιε· Ἄθωνος κορωνίς ἡ τιμία, τοῦ Παρακλήτου φωνή, ὀξύς τε κάλαμος.

Λάβε Σιών ἐμόν βλαστόν, ἡ νῆσος Πάρος ἐκβοᾷ, νέον Ἀθανάσιον μέγαν, τῶν γραμμάτων πρόβουλον, καὶ τῆς σοφίας τρόφιμον· ἔκλαμπρον οἰκουμένης φωστήρα, Χίου Σχολῆς ἀρχηγόν, Γένους διδάσκαλον.

Θεοτοκίον.

Υψηλοτάτοις ἐν φρεσίν, σεμνολογήσωμεν πιστοί, γῆς καὶ οὐρανοῦ τὴν Κυρίαν, ἣν Ἄγγέλων τάγματα, ἐν εὐλαβείᾳ σέβουσιν· ὄχημα ὑπερφέρον τῇ δόξῃ, καὶ γὰρ ὑπάρχει Θεόν, ὡς σωματώσασα.

Ἦδὴ ε'. Ὁρθίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Βασίλειον στέφος ἐδέξω, ᾧ Νικηφόρε τῆς Χίου ἐπάξιον ἐκ Κυρίου, καὶ Ἐδέμ κατώκησας, ἔνθα τρυφήν ἀκόρεστον, εὖρες μισθόν τῶν ἰδρώτων σου.

Ἀνύστακτον ὄμμα ὁ Νήφων, τό τῆς καρδίας τηρήσας ἡγήτωρ τῶν Κοινοβίων, θαυμαστός ἐγένετο, ἐν ἐγρηγόρσει νήψεως, λύχνος δειχθεὶς ἀγιότητος.

Διδάσκαλος πίστεως μέγας, ὁ θεῖος Κύριλλος πέλει ὡς ἔδρασμα ἀληθείας, καὶ Μονάς ἐδόμησε, τῆς νήσου Πάρου σέμνωμα, στόμα Χριστοῦ ὦν μυρίπνοον.

Θεοτοκίον.

Ελήλυθε ὄμβρος καθάπερ, ἐπὶ τόν πόκον Παρθένε ὁ Ὑψιστος ἐν γαστρὶ σου, καὶ αὐχμὸν ἐδρό-

σισε, τῆς προπατόρων πτώσεως, δείξας Αὐτοῦ σέ γεννήτριαν.

Ἡδὴ σι'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Σκοπήσας τὰς ἐπουρανίους Μονάς, ὑπερεῖδες τὰς ἐν γῆ παροικίας, τῆς Ἄνδρου καὶ Καρτελί θησαυρέ, ὧ Αὐξέντιε, ὁ αὐξήσας νουνεχῶς, τῶν ταλάτων σου πλοῦτον.

Σεμύνας τῶν Ἀθωνιτῶν τούς χορούς, ὁ Παρθένιος Σκουρταίων ἡ δόξα, τῷ στέφει κατορθωμάτων πολλῶν, νῦν παρίσταται, λευκοφόρος λειτουργός, Οὐρανόιοις θαλάμοις.

Ἐπλήσθη τῆς ὑπερκοσμίου χαρᾶς, τῆς Ῥωσίας ὁ λαός ἀναδείξας, τόν φίλον τῆς ἐναρέτου ζωῆς, τόν Παῖσιον, ἐρμηνεύσαντα Γραφῶν, θεοπνεύστων τούς λόγους.

Βοήσας ἐν τῷ ὑποδούλῳ λαῷ, ὁ Κοσμᾶς τῆς Αἰτωλίας ὁ γόνος, τόν λόγον τόν ζωηφόρον Χριστοῦ, ἐξανέστησεν, τῶν Ἑλλήνων τὰς ψυχάς, τὰς ἐν σκότει κειμένας.

Θεοτοκίον.

Ἀγγέλων τούς ἐπουρανίους χορούς, ὑπερέβης ἀσυγκρίτως τῇ δόξῃ, Παρθένε Ὑπεραγία σεμνή, ὡς βαστάσασα, Βασιλέα τοῦ παντός, μητρικαῖς σου ὠλέναις.

Ἐκφώνησις. Σύ γάρ εἶ ὁ Βασιλεύς...

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Κατά χρέος ἅπαντες, τῶν Κολλυβάδων, τήν χορείαν μέλψωμεν, τούς ἐν ὑστέροις τοῖς καιροῖς,

τρανωῶς ἡμῖν ἐκδιδάξαντας· τῆς ἀληθείας, τό μέγα μυστήριον.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῶν Κολλυβάδων τόν χορόν ἐγκωμιάσωμεν, τόν ἐν ὑστέροις τοῖς καιροῖς μεγαλουργήσαντα, ἐν σοφία καί συνέσει θεοκινήτῳ. Ἐκ τοῦ Ἄθωνος αἰθρίως ἀνατείλαντα, καί τήν κτίσιν ὑπερκάλως ὠραῖσαντα· πόθῳ μέλποντες· Λόγου χαίρετε σάλπιγγες.

Ὁ οἶκος.

Ἀπρατον τοῦ Κυρίου καί ἀνώνητον χάριν ἐκτήσασθε σοφοί Κολλυβάδες· ἐν ὁσίοις τρόποις ἐπί γῆς καλῶς αὐτήν ἐμπορευσάμενοι, καί ἄχρι βίου τελευτῆς ὑμῶν, ἐν ἀκριβεῖ συνέσει καί καρδίας καθαρότητι, φυλάξαντες ταύτην ἀμέμπτως. Διό καί χορηγεῖτε δαυσιλεῖ χρηστότητι τὰς δωρεάς, τοῖς ἐπαινοῦσι τὰ ἐξαίρετα τῆς πολιτείας ὑμῶν ἔπαθλα, καί ψάλλουσιν ἀνεμποδίστως ταῦτα·

Χαίρετε ἔσοπτρα τῆς σοφίας·
χαίρετε ἄροτρα ἀληθείας.

Χαίρετε τοῦ θείου λόγου οἱ ἀκάματοι σπορεῖς·
χαίρετε θεολογίας οὐρανόιοι σκαπανεῖς.

Χαίρετε τούς ἐν τῇ πλάνῃ σώσαντες Χριστοῦ
σαγήνη·
χαίρετε ψυχάς πεινῶντων θρέψαντες δικαιοσύνη.

Χαίρετε Σταυρόν Κυρίου ἄραντες προθύμῳ
γνώμη·
χαίρετε ζυγόν τοῦ σκότους ἐκτινάξαντες ὡς κόνιν.

Χαίρετε Εὐαγγελίου οἱ κηρύξαντες τούς νόμους·
χαίρετε καρδίας δέει στέρξαντες θεσμούς
πατρῶους.

Χαίρετε τῆς ἡσυχίας τῆς καλλίστης ἐρασταί·
χαίρετε τοῦ Παραδείσου λαμπροφόροι οἰκισταί.

Λόγου χαίρετε σάλπιγγες.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, καί ἀκολουθῶς τό παρόν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ Σαββάτῳ τῆς Διακαινησίμου, ἐορτήν ἐπιτελοῦμεν καί σύναξιν ποιούμεθα, τῶν Ὁσίων καί θεοφόρων Κολλυβάδων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἐκ τοῦ Ἀγιωνύμου Ἰθωνος ὀρμωμένων, πᾶσαν δέ τήν τοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν Ἐκκλησίαν, ἐν λόγοις σοφοῖς καί ἔργοις ἀγαθοῖς κοσμησάντων.

Στίχοι: Γέγηθε ὑμῖν ὁ Ἰθῶς Κολλυβάδες,
Νύμφη δέ Χριστοῦ νῦν Ἐκκλησία χαίρει.

ἕτεροι: Σπεύραντες Θεοῦ τήν γνῶσιν Κολλυβάδες,
δράγματα ζωῆς ἐθέρισαν ἀφθόνως.

ἕτεροι: Ἡμέρα Λαμπρᾶς καταπαύσεως δεῦτε
ἐργάτας φωτός στέψωμεν Κολλυβάδας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καί ἡμᾶς τῷ σῶ ἑλέει νιούς φωτός καί ἡμέρας ἀνάδειξον καί τῆς αἰωνίου σου Βασιλείας κληρονόμους ποίησον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος. -
ΑΜΗΝ.

Συναξάριον.

Αθως μὲν, τό Οὐρανόφυτον καί ἀγιότεκνον Ὁρος, ὁ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀγλαόκαρπος ἀγρός καί τῆς Δεσποίνης τοῦ παντός, ἀειπαρθένου Θεοτόκου Μαρίας περιβάδιστον καί καλλίπνοον περιβόλιον, καυχᾶται εὐλόγως καί θεοχαρῶς εὐφραίνεται, τῷ πλήθει τῶν ἱερῶν Πατέρων καί Ὁσίων Ἀσκητῶν, οὓς ἀπ' ἀρχῆς τῆς κατοικήσεως αὐτοῦ ἀνέδειξεν, πατρικῶς δέ καί περισπουδᾶστως ἀνέθρεψεν τῷ πνεύματι, ἵνα εἰς μέτρον τέλειον φθάσωσι τῆς ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν χρόνοις δέ ὑστέροις καί ἡμέραις χαλεπαῖς, ὅτε ἡ μακροχρόνιος ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν δουλεία τοῦ τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξου γένους ἡμῶν, ἐρρίψεν τοῦτο εἰς τάς τῆς ἀγνωσίας καί τῆς λήθης στρεβλούς τρίβους, κίνδυνοι δέ πολλαπλοί ἐκρύπτοντο, ὅπως κρημνίσωσιν ἡμᾶς εἰς τά τῆς πλάνης βάραθρα καί τῆς ῥαθυμίας τό δεινόν χάος, ὡς σωτήριοι λιμένες καί ἀσφαλεῖς ὀδηγοί ἐφάνησαν ἡμῖν οἱ ἀγιώτατοι καί θεοπρόβλητοι Κολλυβάδες Πατέρες, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ οἱ τιμιώτατοι λίθοι.

Ἡ τῶν Ὁσίων Κολλυβάδων Πατέρων θεολογία καί προσφορά, κορυφαία καί οὐσιαστική ὑπάρχουσα, ἀποτελεῖ τό ὕψιστον δημιούργημα τῆς νεωτέρας ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί παρουσίας, διατρανοῖ δέ τήν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐν ἡμῖν μεγαλουργίαν, πιστοποιοῦσα ἀκριβῶς τό Γραφικόν λόγιον· «*Ἰησοῦς Χριστός, χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας*».

Οἱ ἀγιώτατοι οὗτοι Πατέρες, προβάλλουσιν ὡς ἀστέρες λαμπροφανεῖς περί τόν 18ον αἰῶνα, σκεδάζοντες τόν τῆς Τουρκοκρατίας ζόφον καί φέροντες τήν

ἐλπίδα τῆς τῶν παθῶν ἐλευθερίας καί τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως τῶν ψυχῶν.

Οἱ τούτων πρόταρχοι καί κορυφαῖοι εἰσίν:

Μακάριος πρῶτος, ὁ τῆς Κορίνθου ἐκλεκτός υἱός, εἶτα δέ καί ἐπίσκοπος ταύτης, ὁ τῆ σοφία καί τῆ γνώσει διαπρέψας ἀληθῶς, ὁ τῆς Μοναχικῆς ἀσκήσεως φίλος καί ἐργάτης ἀκριβής, ὁ ἐν Ὑδρα καί ἐν Χίῳ καί ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κατά καιρούς διαμείνας καί τάς τοῦ Χριστοῦ ἐντολάς ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ φυλάξας διά παντός, ὁ ἰδρύσας τό ἐν Πάτμῳ Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον τῆς Παναγίας Κουμάνας, ἔνθα τόν τῆς προσευχῆς διῆλθε τρόπον, ὁ πολλῶν Νεομαρτύρων θερμός ἐμψυχωτής καί ἀλείπτης, ὁ τῆς Ἱερᾶς «Φιλοκαλίας» ἐπιμεληθεὶς μετὰ τοῦ Ἁγιορείτου Ὁσίου Νικοδήμου, τό τῆς ἀκτημοσύνης μέτρον ὁ φυλάξας ἄχρι τέλους, ὁ τήν τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου στέρησιν μετὰ ταπεινώσεως καί εἰρήνης ψυχικῆς βαστάσας, ὁ συμπαθῶς τοῖς πτωχοῖς παριστάμενος, ὁ τούς ἐν ἀνάγκαις ἐλεῶν ἐν ἰλαρότητι, ὁ τοῦ Σταυρόν ὑπομείναντος Δεσπότη ἀκόλουθος καί τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως κοινωνός ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς τῆ αἰωνία.

Νικόδημος ὁμοῦ, ὁ ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ γεννηθεὶς, ἔνθα τήν τῶν γραμμάτων ἤρξατο σπουδὴν, διδαχθεὶς ταῦτα παρά τοῦ περιβοήτου διδασκάλου Χρυσάνθου τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀκολούθως δέ φοιτήσας ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ τῆς Σμύρνης, ἐμαθήτευσε παρά τῷ ξακουστῷ Ἱεροθέῳ Βουλισμᾷ, τῷ Ἰθακησίῳ διδασκάλῳ, μαθὼν πᾶσαν τήν παιδείαν καί ἐπεξηγῶν ταύτην τοῖς αὐτοῦ συμμαθηταῖς ἐν εὐχερείᾳ λόγου. Ἐν τῇ Νάξῳ ἐπαυθῶν, ἐναρέτοις Ἁγιορείταις γνώριμος ἐγένετο, ἐν-

θα προέκρινε διάγειν καί τῇ ἀσκήσει ἐπιδοθῆναι, συναντηθεὶς πρότερον ἐν Ὑδρα μετὰ τοῦ Μακαρίου τοῦ τῆς Κορίνθου Ἀρχιερέως καί τοῦ Καισαρέως Μοναχοῦ Σιλβέστρου, παρ' οὗ συστατικά γράμματα λαβὼν, ἐν τῷ Ἁθῶνι κατέφυγεν, τόν τῆς ἀσκήσεως ἐρῶν τρόπον.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ καί εὐαγεῖ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου διαμείνας καί ὑποταχθεὶς, ἄκρως τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν ἀρετῶν διεκρίθη καί τῇ τῶν χαρισμάτων προκοπῇ ὀνομαστός ἐγένετο, τοῖς ἡθεσι κοσμούμενος καί τήν ἀκριβειαν τῶν Μοναχικῶν κανόνων ἐπιμελῶς φυλάττων. Τῶν γραμμάτων πρόβολος γενόμενος, πλεῖστα ὅσα θεολογικά ἔργα συνέγραψεν, οἷα κάλαμος ὄξυς τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τῇ δέ προτροπῇ τοῦ προρηθέντος Μακαρίου Κορίνθου, τῇ ἐκδόσει βίβλων πνευματικῶν φιλοπόνως ἐπεδόθη, ὡς: «Φιλοκαλίας», «Εὐεργετινοῦ», καί «περὶ θείας καί ἱερᾶς Μεταλήψεως», ἔργων ὀγκωδεστάτων. Ἠσυχάσας ὕστερον ἐν Καρυαῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τοῦ τῆς προσευχῆς γλυκυτάτου μέλιτος ἀκορέστως ἐγεύσατο, τῇ σοφία καί τῇ χάριτι προκόπτων θαυμαστῶς. Ἐν τῷ κελλίῳ τῶν Σκουρταίων φιλοξενηθεὶς τό βιβλίον «Ἀλφαβηταλφάβητον» ἀντέγραψεν. Πλεῖστα ὅσα ἔγραψεν τῇ αὐτοῦ θεοκινήτῳ χειρὶ, ὡς «Συμβουλευτικόν Ἐγχειρίδιον», «Ἐξομολογητάριον», «Ἀόρατον Πόλεμον», «Νέον Μαρτυρολόγιον», «Πνευματικά Γυμνάσματα», «Κῆπον τῶν χαρίτων», «Ἐορτοδρόμιον», «Συναξαριστήν», «Χρηστοθήειαν», «Πηδάλιον», «Νέαν Κλίμακα», «Ὁμολογίαν Πίστεως», ἄλλα τε σπουδαῖα καί ἀναρίθμητα.

Προσέτι δέ τούς κανόνας τῆς Θεοτόκου ἐρανισθεὶς καί εἰς βιβλίον συνάξας, τό «Θεοτοκάριον», πᾶν τούς πιστοὺς κατηύφρανε. Ἀλλά καί τά τοῦ Νέου

Θεολόγου Συμεῶνος συγγράμματα πρὸς ἔκδοσιν ἠτοίμασεν, τούτου δὲ καὶ τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας ἐποίησεν, ὡς καὶ ἄλλων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Ἁγίων, οἷον Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου, ὃν πρὸς τὸ Μαρτύριον ἐστήριξεν καὶ ἐθάρρυνεν.

Τοιούτων καὶ ἄλλων πνευματικῶν ἐπιτευγμάτων δημιουργὸς γενόμενος, ὁ ἀγιώτατος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης καὶ οἰκουμενικὸς διδάσκαλος καὶ τῆς σοφίας ῥήτωρ καὶ φωστήρ τῶ τῶν ἀπάντων Θεῶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ παρέδωκε, προσδοκῶν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τὴν κληρονομίαν, ἃ εἰσὶ ἄφθεγκτα καὶ ἀκατάληπτα καὶ ὑπὲρ πάντα νοῦν βρότειον, ταῖς μερίμναις περιπλεχθέντα, μόνοις δὲ τοῖς Ἁγίοις κατανοούμενα καὶ γνωριζόμενα.

Τρίτη δὲ τῶν Κολλυβάδων Κορυφή, ὁ τῆς Παναγίας Τριάδος μύστης ἱερώτατος καὶ ταῖς τοῦ Παρακλήτου χάρισι πρωτεύων, ὁ ἱερός ἐστὶ Ἀθανάσιος, ὁ Πάριος τῶ γενεῖ, τὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέγα περιήχημα, ὁ τοῦ γένους σοφώτατος καὶ ἔμπειρος διδάσκαλος, ὁ τῶν σπουδῶν φίλος ἐράσμιος.

Ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ τοῦ Γένους φοιτήσας ἐν τῇ Σμύρνῃ, εἶτα καὶ ἐν τῇ Ἀθωνιάδι, τοῦ ἱκανωτάτου ἱεροδιδασκάλου Εὐγενίου Βουλγάρεως μαθητὴς ἐχημάτισεν, ἀλλὰ καὶ «συγκαθηγητής». Ἐν τῇ Θεσσαλονίκη ὕστερον ἐπὶ διετίας ἐδίδαξεν, καθὼς καὶ ἐν Μεσολογγίῳ. Τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς τὴν Σχολαρχίαν ἀνέλαβεν, ἔνθα τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα ἐδέξατο, ταῖς χερσὶ Μακαρίου τοῦ τῆς Κορίνθου Ἀρχιεπομένου.

Τῆς ἐν Χίῳ Σχολῆς προέστη, ταῖς τῶν Χίων παρακλήσεσι πειθαρχῶν, τὴν δὲ Σχολὴν ταύτην φωτὸς στῦλον ἀνέδειξεν καὶ εὐκλειαν παιδείας, καρπούς δὲ

ἐκομίσατο γλυκεῖς καὶ ἀμαράντους. Ἐν ἀκαμάτῳ ζήλω τὸν θεῖον λόγον διέσπειρεν, τῶν καλῶν ἔργων δημιουργήσας ἐστίας, ἀλλὰ καὶ τὰς γνώσεις αὐτοῦ εἰς ὠφέλειαν τῶν πολλῶν διέθεσεν, μὴ φεισάμενος μόχθων τιμίων.

Ἀλλὰ καὶ τῆς ἀσκήσεως ἐπεμελήθη, φιλανθρωπίαν ἐργασάμενος, ἀφιλαργυρίαν ἀγαπήσας, ἀκτημοσύνην ἄκραν ἄχρις ὀβολοῦ ποιήσας, διό καὶ κατέλιπε μετὰ θάνατον ὡς μόνην περιουσίαν ἐν λυχνάριον καὶ ἐν μελανοδοχεῖον. Ἐν συμπαθείᾳ πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἐφέρετο, τοὺς κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντας, ἐν ἀγάπῃ πρὸς τὸν Θεὸν διῆγε, τῇ προσευχῇ ἀδολεσχῶν, τῇ μελέτῃ ἐπεντυφῶν, τῇ συγγραφῇ ποικίλων καὶ μεγίστων ἔργων ἐπιδιδόμενος, ἅτινα εἰς ἕξ ἐνόητας δύνανται διαχωρισθῆναι. Τῶν πολλῶν διανοουμένων τὸν θαυμασμόν ἀπέσπασεν, τοῦ διδασκάλου τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη τὸν ἔπαινον πολυπλασίως ἀπέλαβε, πάντων τὴν ἱκανοποίησιν ἔσχεν, Θεοῦ δὲ τοῦ τὰ πάντα βλέποντος, ὡς δικαίαν ἀμοιβὴν τῶν καλῶν ἀγώνων, τὴν κληρονομίαν τῆς Αὐτοῦ Βασιλείας καὶ δόξαν τὴν ἀληθινὴν καὶ αἰώνιον.

Ἀφορμῆς δοθείσης ἐκ τῆς μεγάλης ἔριδος περὶ «μνημοσύνων», τῆς γενομένης ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος, τὸν 18ον αἰῶνα, οἱ τρεῖς οὗτοι θεοφόροι Πατέρες πρωτοστάτησαν τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, ὑποστηρίζοντες τὴν κατὰ παράδοσιν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἣτις ἀποφαίνεται ὅτι ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, τὴν τοῦ Κυρίου Ἀνάστασιν ἑορτάζοντες οὐ νεκρολογοῦμεν, οὐδέ Κόλλυβα εἰς μνήμην τεθνεώτων ποιούμεθα, ἀλλ' ὡς μέτοχοι τῆς χαρᾶς τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, τοῦτον ἐν ὕμνοις καὶ λατρείαις δοξάζομεν. Ἡ δὲ τέλεσις τῶν μνημοσύνων ἀρμόζει ἐν τῇ ἡ-

μέρα τοῦ Σαββάτου, καθ' ἣν ὄρισαν οἱ θεοφώτιστοι Πατέρες τὴν τῶν νεκρῶν τιμὴν, καθὼς καὶ ἐν τῇ Παρακλητικῇ ὁ τῶν κοιμηθέντων κανὼν συναντᾶται.

Ἐνεκα τούτου θλίψεις πολλές καὶ δοκιμασίας ὑπέμειναν οἱ σήμερον τιμώμενοι ἱερώτατοι Πατέρες, οἱ ἐκ τούτου «Κολλυβάδες» παικτικῶς τό πρῶτον τότε ὀνομασθέντες, καθόσον περί τῶν Κολλύβων ἡ ἔρις καὶ ἡ διαφορὰ ἤρξατο. Διώξεις καὶ συκοφαντίας ἐβάστασαν, ἐξορίας ἐκ τοῦ Ἰθωνος, τὴν πικράν καθαίρεσιν ὁ Ἰθανάσιος, τὴν ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ θρόνου ὁ Μακάριος, τὰς ψευδεῖς διαβολὰς ὁ Νικόδημος, πάντα δέ ταῦτα μακροθύμως ἐκαρτέρησαν, ὡς τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ γνησιώτατοι Μαθηταί, τοῦ συγχωρήσαντος τοὺς σταυρώσαντας Αὐτόν Ἰουδαίους.

Πλὴν τῆς τῶν Κολλύβων ἀναφορᾶς, ἠκολούθησαν καὶ ἕτερα πνευματικά θέματα, ἐν οἷς ἠγωνίσθησαν οἱ θεῖοι Κολλυβάδες, ὅπως περί τῆς συχνῆς θείας Μεταλήψεως, περί τῆς καταλλήλου δι' αὐτὴν προετοιμασίας διὰ τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, περί τῆς μετοχῆς τῶν πιστῶν εἰς τὴν θεῖαν Λατρείαν, περί τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως διὰ τῆς μελέτης τῶν ἱερῶν Γράφων, περί τοῦ ἀναβαπτισμοῦ τῶν ἕτεροδόξων καὶ περί τῆς ὅλης προσοχῆς ἡμῶν εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν ἀκριβειαν, τὴν τήρησιν τῶν πατρῶων θεσμῶν καὶ κανόνων, τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὰς καθιερωμένας ἀρχάς, τὴν ἐπιμέλειαν τῆς νοερᾶς προσευχῆς («Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με») δι' ἧς συνάζεται ὁ νοῦς ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐνοῦται τῷ Θεῷ, τὴν τήρησιν τῶν αἰσθήσεων, τὴν ἀποφυγὴν τῶν ματαιῶν καὶ προσκαίρων ἡδονῶν, τὸν νοερόν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐχθρῶν δαιμόνων, τὴν τῶν παθῶν ἔχθραν, τὴν καταλλαγὴν πρὸς πάντας διὰ τῆς ἐκ καρδίας συγχωρήσεως, τὴν ἀ-

διάλειπτον ἐνθύμησιν τῶν θεῶν ἐντολῶν, τὴν φυλακὴν τῆς ἔσωθεν καθαρότητος, τὴν μνήμην τοῦ θανάτου, ἣτις συγκρατεῖ ἡμᾶς ἐκ τῶν μεγάλων πτώσεων, τὴν προσοχὴν τοῦ θεοῦ φόβου, τὴν ἐν ἀγνότητι ζωὴν καὶ πολιτείαν, πάντα δέ τὰ θεῖα ἐντάλματα, ἅτινα τηρούμενα γεννῶσιν τὴν πρὸς Αὐτόν ἀγάπην, ἣτις ἐστὶ «τοῦ νόμου τό πλήρωμα».

Τὴν διδασκαλίαν ταύτην τῶν τριῶν τούτων ὁμοψύχων Κολλυβάδων, ἠσπάθησαν καὶ ἕτεροι σύγχρονοι τούτων, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν μεταγενεστέρων ἐν ἀκριβείᾳ ἠκολούθησαν καὶ πιστῶς ἐφήρμοσαν. Πάντες οὗτοι ἐν εὐλαβείᾳ τὸν βίον διήλθον καὶ τῇ ἀσκήσει διέλαμψαν, τοῖς ποικίλοις χαρίσμασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προικισθέντες, τὸν «Χορόν τῶν Κολλυβάδων» συγκροτοῦσιν, ὧν τὰ ὀνόματα εἰσὶν ταῦτα:

Νήφων ὁ ἡγιασμένος, ὁ ἐκ Χίου Κοινοβιάρχης. Νικηφόρος ὁ Χίος, ὁ ὄσιος καὶ ἀσκητής. Γρηγόριος ὁ Γραβανός, ὁ ἐκ Νισύρου ἱερομόναχος, ὁ ἐν Πάτμῳ τιμώμενος. Σίλβεστρος ὁ Καισαρεύς, ὁ ἡσυχία ἐπιδοθεὶς, ἐν Ὑδρα δέ ἀσκήσας, ἧς προστάτης καὶ ἔφορος πέλει, μετὰ τῶν τοπικῶν Ἁγίων τιμώμενος. Παῖσιος Βελτισκόφσκυ, τῆς Ῥωσίας φωστήρ, ὁ μεταφράσας τὴν φιλοκαλίαν καὶ ἕτερα πολλά πατερικά κείμενα. Κύριλλος ὁ ἐν Πάρῳ, ὁ κήρυξ καὶ ἱεραπόστολος, οὗ ἡ πανευῶδης σιαγὼν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Χριστοῦ τοῦ Δάσους, ἐν Πάρῳ τεθησαύριται. Ἱερόθεος, ὁ ἐκ Συμβιβένης τῆς Πελοποννήσου καταγόμενος, ἀσκήσας δέ ἐν Ὑδρα καὶ ἐν Ἰθωνί. Ἀνθιμος ὁ ἐκ Κεφαλληνίας, ὁ ἀόμματος ὀσιοκέρυξ τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων, ὁ πῆξας Μονὰς ἕξ εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν δέ ἀχειρότευκτον εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Πορταϊτίσεως ἐκ τοῦ Ἰθωνος ἐν Ἀστυπалаία καθοσιώσας. Παρθένιος

ὁ Σκουῦρτος, ὁ ἐν Καρυαῖς διαπρέψας, ὁ πνευματικός καί τοῦ Μακαρίου Κορίνθου Γέρων καί καθοδηγητής. Αὐξέντιος ὁ Ἄνδρου, ὁ τοὺς πιστοὺς στηρίζας, ὁ ἐν Καρτελί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τιμώμενος. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ μέγας διδάσκαλος καί τῆς παιδείας τῶν Ἑλλήνων ἐπιλαβόμενος, ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων δουλείας, παρ' ὧν μαρτυρικῶς ἐτελειώθη. Ἀρσένιος ὁ ἐν Πάρῳ, ὁ θαυματουργός, ὁ ἐξ Ἰωαννίνων τῆς Ἠπείρου καταγόμενος, ὁ δομήσας τὴν τοῦ Δάσους Μονήν, ἐν ἣ τὰ Ἱερά αὐτοῦ Λεῖψανα φυλάσσονται. Νεκτάριος ὁ τῆς Πενταπόλεως Ἐπίσκοπος, ὁ ἐκ Συληβρίας τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης καταγόμενος, ἐν δέ τῇ νήσῳ Αἰγίνη τελειωθείς, ἔνθα τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος Μονήν ἀνήγειρε, παρ' ἣ ὁ ἱερός αὐτοῦ τάφος καί τὰ τίμια λείψαντα εὕρηται. Σάββας ὁ ἐν Καλύμνῳ, ὁ ἐν Ἡρακλείτσα τῆς Ἀνατ. Θράκης γεννηθείς, πολλάς δέ νήσους ἐπισκεφθείς καί εὐλογήσας τῇ ἐναρέτῳ αὐτοῦ πολιτεία. Νικόλαος ὁ Πλανᾶς, ὁ τῆς Νάξου βλαστός καί τῶν Ἀθηναίων θησαυρός, ὁ ἄγρυπνος λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἀπλοῦς καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ. Παρθένιος ὁ Χίος, ὁ ἄκακος καί ἀκέραιος, ὁ μεταρσίως τό φῶς τοῦ οὐρανοῦ ἰδῶν, μετὰ τῆς Θεοτόκου δέ ἐν ἐνυπνίῳ ὁμιλήσας. Παχώμιος ὁ Χίος, ὁ μοναχός καί ἀσκητής, ὁ Παρθενῶνα Μοναζουσῶν ἐκεῖ ἐγείρας. Παρθένιος καί Εὐμένιος, οἱ ἐκ Κρήτης ἀυτάδελφοί, κτήτορες τῆς Μονῆς τοῦ Κουδουμᾶ, αἱ ἔξοχοι τῶν Μοναστῶν Κρητίδες, οἱ ἐκ Θεοῦ στεφανωθέντες. Καί ἄλλοι πρὸς τούτοις, τύποι καί ὑπογραμμοὶ τῆς ἐναρέτου πολιτείας, ὧν Κύριος τὰ ὀνόματα γινώσκει καί τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς ἐπίσταται καί τὰ ἔπαθλα αὐτοῖς ὡς κοινός Ἀγωνοθέτης δέδωκε, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Αὐτοῦ μεγαλειότητι.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς καί τῆς Βασιλείας σου ἀξιώσον, ὡς μόνος ἐλεῆμον καί Φιλάνθρωπος. ΑΜΗΝ.

Ἰσθὴ ζ'. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Σκιρτάτῳ νήσῳ Πάρος πλουτήσασα, Ἀρσένιον ἔφορον, πάνυ εὐκλεῆ, τόν εὐλογήσαντα αὐτήν, τῶν ἀπείρων θαυμάτων ταῖς χάρισιν, καί ὄμβρους καταγόντα πλουσίως, Ἡλίας ὡς τό πρότερον.

Μεσίτην τῷ Κυρίῳ προσάγομεν, ἀόμματον Ἄνθιμον, κήρυκα θερμόν, Κεφαλληνίας τόν υἱόν, ἐξαρίθμους Μονάς τόν δομήσαντα, καί θεία Πορταΐτισης εἰκόνη, κοσμῶντα Ἀστυπάλαιαν.

Ἰδρῶσι καί ἀγῶσιν ἀσκήσεως, Θεῶ εὐηρέστησεν, Σίλβεστρος κλεινός, τῆς Καισαρείας ὁ βλαστός, καί τῆς Ὑδρας τό μέγα ἀνάστημα, λογίους καί συνετούς ὁ ἐκπλήξας, σοφίας τελειότητι.

Ἐξομολογούμενος τῆς Καλύμνου τιμάσθω μοι, θεράπων πιστότατος, δοῦλος ἀγαθός, ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν χαράν, τοῦ Κυρίου πιστῶς ᾧ ἐδούλευσεν, Ἄγιους γάρ ἐνησκῆθη εἰς Τόπους, καί Πάτμον εἰς Θεάκουστον.

Θεοτοκίον.

Ἰδού σε τῶν ἀνθρώπων ὡς εἶρηκας, ἀεὶ μακαρίζομεν, πᾶσαι γενεαί, ὅτι ἐπέβλεψε Θεός, ταπεινώσει τῇ σῆ Παναμώμητε, ποιήσας σοι θαυμαστά μεγαλεῖα, βραχίονι δυνάμεως.

Ἡ δὲ ἡ'. Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.

Ωφθη ἀπλανὴς ὁδηγός ἐν Ἀθήναις, Νικόλαος ἐκ Νάξου, ὁ Λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, ὁ Πλανᾶς ὁ ἀπλοῦς, τὰς ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι, αὐτοῦ ὁ σπουδάσας, νυκτὶ τε καὶ ἡμέρα.

Δεῦτε ἀδελφῶν τὴν ἁγίαν δυάδα, Παρθένιον συνάμα, τῇ ἱερᾷ Εὐμενίῳ, Κουδουμᾷ τῆς Μονῆς, τοὺς δομήτορας ᾠδαῖς μεγαλύνωμεν, τῆς Κρήτης φωστῆρας, Θεοῦ τε παραστάτας.

Ηλιος φαιδρός ἐκ Νισύρου ἐπέστη, Γρηγόριε ὁ φίλος, τῆς ἱερᾶς ἡσυχίας, ἐν Γραβᾷ τῆς Ἀγνῆς, Θεοτόκου ὁ ἐγείρας τὸ Κάθισμα, ἐν ᾧ προσελθόντων, ψυχὰς ἐξωμολόγει.

Ιδε μοι υἱός ἡ Συλίβена λέγει, ἐτέχθη ἐν ὁσίοις, ὁ Ἱεροθεὸς οὗτος, τῶν πατέρων Πατήρ, ἐν τῷ Ἄθωνι μαθὼν τὰ ἀπόρρητα, καὶ βίῳ ἀμέμπτῳ, Θεῷ ἱερατεύσας.

Θεοτοκίον.

Σύσκιον Ἀγνή καὶ ἀλάξευτον ὄρος, προφητῆται θεηγόροι, ἐν ταῖς Γραφαῖς σέ καλοῦσι, παρθενίαν καὶ γάρ, ἐν τῷ τίκτειν ἀκεραίαν ἐτήρησας, Θεοῦ βουληθέντος, ἐκ Σοῦ σωματωθῆναι.

Ἡ δὲ θ'. Φωτίζου, Φωτίζου.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχὴ μου, θεία ἐν αἰνέσει, πάνσεπτον χορείαν, Πατέρων Κολλυβάδων.

Ιάσεις, προχέει, παντοδαπὰς πάση τῇ γῆ· Ἐκκλησίας ὡς Νεῖλος, ὁ κλεινός Νεκτάριος. Αἶγινα

νῦν, ἐπαγάλλου λαμπρῶς· χαῖρε ὁμοῦ, Θράκης Σηλυβρία, καὶ τῆς Αἰγύπτου Πεντάπολις.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχὴ μου, θείους Κολλυβάδας, πίστεως τοὺς ὄρους, φυλάξαντας ἀμέμπτως.

Δοχεῖον, εὐᾶδες, τῶν ὑπερτίμων δωρεῶν· ὁ Παρθένιος πέλει, ὁ τῆς Χίου ἔξαρχος· πλείστας ψυχὰς, ὁδηγήσας Θεῷ· νόσους δεινὰς, πόρρω ἀπελάσας, καὶ προῖδὼν τὰ ἐσόμενα.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχὴ μου, θείους Κολλυβάδας, σάλπιγγας ἠχούσας, ζωῆς τὰ μεγαλεῖα.

Ως ἔαρ, προῆλθε, καιροῖς ὑστέροις καὶ στυγνοῖς· μυροβόλου ἐκ Χίου, ὁ πολὺς Παχώμιος. Πήξας Μονὴν, τῶν Παρθένων Χριστοῦ· ἅμα Ναόν, μέγαν περατώσας, τῆς Τρισηλίου Θεότητος.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχὴ μου, θείους Κολλυβάδας, ἄροτρα φυτεῖαν, καλλίστην γεωργοῦντα.

Ρημάτων, τοῖς φθόγγοις, ἐπικροτήσωμεν πιστοί· Κολλυβάδων Πατέρων, τὴν σεπτὴν ὁμήγυριν. Λόγου Θεοῦ, τὰς μεγάλας φωνάς· σὺν τοῖς γνωστοῖς, ὄσους ἀνωνύμους, Αὐτῶν πρεσβείας αἰτούμενοι.

Δόξα.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχὴ μου, θείους Κολλυβάδας, πρέσβεις εὐπροσδέκτους, Τριάδος τῆς Ἀγίας.

Αγάλλεται Ἄθως, πατροποθήτως ἀνυμνῶν· Κολλυβάδων τῶν θείων· εορτὴν τὴν εὔσημον. Χεῖρας Ἑλλάς, εὐφροσύνως κροτεῖ· νῆσοι πολλαί, χαίρουσιν Αἰγαίου, καὶ ἡ Ἐδέμ μεγαλύνεται.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Στίχος: Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, καί ἐνδοξοτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Σ κηνώσας ἐν μήτρα, σοῦ τῆς Παρθένου καί Ἁγνῆς· ὁ Δεσπότης τῶν ὄλων, Μαριάμ σέ ἔδειξε. Δόξης Ναόν, καί Μητέρα Αὐτοῦ· θαῦμα καινόν, νόας Ἄσωμάτων· καί τῶν βροτῶν καταπλήττουσα.

*Καταβασία. Ὁ Ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, Φωτίζου
Ἐξαποστειλάριον.*

Ἦχος γ΄. Ὁ οὐρανόν τοῖς ἄστροις.

Τ οῦ οὐρανοῦ τήν δόξαν, ἐκδιηγεῖσθε τοῖς ἐν γῆ, λόγοις σοφοῖς Κολλυβάδες, οἰκονομίας τε φρικτῆς, τά ὑπέρ νοῦν μεγαλεῖα, βίβλοις ἐγράψατε θείοις.

Ἔτερον. Ἦχος β΄. Σαρκί ὑπνώσας.

Χ ριστοῦ τοὺς νόμους ἐν πλαξί, τῶν καρδιῶν χαράξαντες, πανόλβιοι Κολλυβάδες ὁδόν ἐδείξατε ὀρθήν, ἣν πορευθέντες λέγομεν· χαίρετε οἱ αὐτόπται, τῆς ἄνω λαμπρότητος.

Ἔτερον Ἦχος β΄. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τ ὄν δρόμον τῆς ἀσκήσεως, καλῶς ἐτελειώσατε· πόνοις καί μόχθοις ποικίλοις, σαρκός νεκρώσαντες πάθη· δάκρυσι θείοις σπείραντες, τά καλά ἐθερίσατε· ἄφθαρτον ἀγαλλίασιν, ζωὴν ἀλήκτου φωτός τε, ὦ Κολλυβάδες Πατέρες.

Ἔτερον. Σαρκί ὑπνώσας.

Ζ υγόν ἐπ' ὤμων τοῦ Χριστοῦ, τόν ἐλαφρύν ἀράμενοι, Μακάριοι Κολλυβάδες, Αὐτοῦ ὀπίσω ἐν χα-

ρᾷ, ἀκολουθοῦντες εὔρατε. Κλέος ἀθανασίας, καί πλοῦτον οὐράνιον.

Τοῦ Πάσχα. Ἦχος β΄. Σαρκί ὑπνώσας.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν στίχους η΄. Καί ψάλλομεν

Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ΄.

Καί τῶν Ὁσίων δ΄. Τά ἐξῆς:

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τ ὄν Ἀρχιθύτην Κορίνθου, κλεινόν Μακάριον, σὺν Νικοδήμῳ Νάξου, καί τοῦ Ἄθωνος λύραν, ἅμα τῶν Παρίων, ἄνδρα σοφόν, Ἀθανάσιον στέψωμεν, τῶν Κολλυβάδων Πατέρων τὰς ἀπαρχάς, τελειότητος εἰκόνας τε.

Τ ετράς σεπτῶν Κολλυβάδων, ἐκ Χίου ἔλαμψεν, σὺν Νικηφόρῳ Νήφων, ἀγιότητος λύχνος, ἄρχων Κοινοβίων, νοῦς γρηγορῶν, σὺν αὐτοῖς τε Παρθένιος, καί ὁ Παχώμιος πῆξας Μοναζουσῶν Παρθενῶνα τόν πανίερρον.

Τ υφλοῦ Ἀνθίμου γεραίρω, τὰ κατορθώματα, τοῦ Αὐξεντίου ἄθλους, Παῖσιου τὰ ἔργα, Σκούρτου Παρθενίου, τὰς ἀρετάς, Ἀρσενίου τὰ θαύματα, Ἱεροθέου ἰδρωτάς, νίκας ὁμοῦ, τοῦ Σιλβέστρου τοῦ παμμάκαρος.

Τ ῆς Πενταπόλεως χαῖρε, ποιμήν Νεκτάριε, υἱέ Καλύμνου Σάββα, καί Κοσμᾶ Αἰτωλίας, Κύριλ-

λε τῆς Πάρου, Νάξου Πλανᾶ, καί Νισύρου Γρηγόριε, σύν Εὐμενίῳ Παρθένιε ἀδελφοί, Κουδουμᾶ Μονῆς οἱ κτίτορες.

Τῆς ἀληθείας τά σκεύη, λαμπρά τε στόματα, τούς ἄροτήρας Λόγου, ἀλιεῖς τῶν ἀνθρώπων, πνεύματος γραφίδας, τῶν ἀρετῶν, τά ἀστράπτοντα ἔσοπτρα, τούς Κολλυβάδας πατέρας ἐν τῷ φωτί, Ἀναστάσεως δοξάζωμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τούς υἱούς τῆς μεγαλοπρεπείας, καί λευκοφόρους κήρυκας τῆς ἄνω δόξης, τούς θεμελίους τῆς πίστεως, καί οἴκους τῆς Θεοῦ σοφίας, τούς Κολλυβάδας Πατέρας, ἐν μεγαλωσύνῃ δεῦτε εὐφημήσωμεν. Οὗτοι γάρ τὴν παρακαταθήκην τὴν ἱεράν, ἐν ἀκεραιότητι ἐφύλαξαν, τὰς θλίψεις ὡς χαρὰν ἠγησάμενοι. Καί ταῖς θεῖαις ἐπόμενοι παραδόσεσιν, θυσίαν ἑαυτοῦς τῷ Θεῷ ἔδωκαν, τῇ ἐλπίδι τῆς μελλούσης Βασιλείας. Τῆς δὲ τελείας ἀγάπης τὰς ἀναβάσεις, ἐν καρδίᾳ θέμενοι, εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀκραιφνοῦς θεολογίας ἔφθασαν, Θεόν ὁρῶντες καί Θεῷ ὁρώμενοι. Τούτοις συμφώνως εἰπώμεν· Χαίρετε τοῦ Λόγου ἄροτρα, οἱ γεωργήσαντες καλῶς, τὴν οὐρανόσπαρτον φυτεῖαν. Χαίρετε τῆς τοῦ Εὐαγγελίου αὐλῆς, αἱ κατάκαρποι ἐλαῖαι· τοῦ θεοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτες, οἱ ἐν δάκρυσιν σπεύραντες, καί θερίσαντες ἀγαλλίασιν αἰώνιον. Αὐτῆς ἡμᾶς ἀξιώσατε, ἵνα μισθαποδότην καί Θεόν δοξάζωμεν, τόν ἔχοντα ἔλεος ἀμέτρητον.

Καί νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Ἀπόστολος. Εὐαγγέλιον.

Εἰς τὸν Κοινωνικόν.

Μεγαλυνάριον.

Χαίρετε Πατέρες θεοειδεῖς, Κολλυβάδες θεῖοι, Ἐκκλησίας σάλπιγξ χρυσοῦ· Χαίρετε οἱ πράξει καί λόγῳ δαδουχοῦντες, πιστοῦς εἰς τό γινώσκειν, δόγματα ἅγια.

Δίστιχα ἀκροτελεύτια.

Τοῦ Κυρίου στέργειν με τὴν παρακαταθήκην,
νόμοις ἀγίοις τε στοιχεῖν καταξιώσατέ με,
ὦ Κολλυβάδες Πατρικαῖς Ὑμῶν ἱκετηρίαις,
πτωχαῖς ὀδαῖς Μονάζουσα λιτάζει Ἰσιδώρα.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ Τῷ ΝΟΜΟΔΟΤῆ ΚΑΙ ΘΕῷ ΗΜῶΝ,
ΛΑΤΡΕΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΙ
ΔΟΞΑ Εἰς Αἰῶνας. ΑΜΗΝ

